

Τιμᾶται Λεπτῶν! 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 28

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'.—ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουβιέ.—Ο ΥΠΟΔΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτόρου Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Νομιζῶ πῶς με περιγεῖξ αὐτὸς ὁ κατεργάρας, ἐπιθύρῃσεν ὁ Πενσῶν.

Καὶ ἤτένιζε τὸν Κρασοκανάταν μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ὡραῖα, πολὺ ὠραῖα. Ἀλλὰ κουράζεται κανεὶς νὰ ἀκούῃ τὸν ἴδιον σκοπὸν ὀλοένα ἀποπίσω του...

— Καλὲ τί λέτε, κύριε; Ἐγὼ τριάντα χρόνια καὶ περισσότερο ἀκούω τοὺς ἴδιους σκοποὺς καὶ ὄχι ὀπίσω μου, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὴν κοιλιὰ μου.

— Καὶ τί θὰ κερδίσης εἰς Κρέιλ σήμερον, καλέ μου ἄνθρωπε;

— Ἐνάμισυ φράγκο, ἴσως καὶ περισσότερο, ἴσως λιγώτερο, κατὰ τὴν ἡμέρα. Σήμερα ἀπαντῶ ἀνθρώπους εὐχαριστημένους καὶ χορτασμένους καὶ μοῦ δίδουν ἐλεημοσύνη αὐριον, ἢ ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέραις, βλέπω τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους καὶ οὔτε γυρίζουν νὰ με κυττάζουν. Τί τὰ θέλετε, πολὺ βαρεῖα ἢ δουλειὰ αὐτὴ, κύριε!...

— Νὰ λάβω ἓν τάλληρον καὶ πῆγαινε ν' ἀναπαυθῆς σήμερον.

— Εὐχαριστῶ, κύριε... ἀλλὰ διατί μοῦ δίδεις πέντε φράγκα;

— Διὰ νὰ ἡσυχάσης μίαν ἡμέραν...

— Λοιπὸν, κύριε, δέχομαι τὰ χρήματά σου. Μὰ καὶ μ' ὄλα ταῦτα θὰ ἐργασθῶ...

— Ὅχι... Σοὶ τὸ θέτω ὡς ὄρον ν' ἀναπαυθῆς.

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ.

— Λοιπὸν ὦρα καλὴ σου.

Ὁ Πενσῶν ἀνυπομονήσας ἀφῆκεν αὐτὸν.

Ὁ Κρασοκανάτας, ἀφοῦ ὁ κλητὴρ ἐπροχώρησε κάπως, ἤρξατο πάλιν παίζων τὸ ὄργανόν του:

Φαρὰ ἴμιλει σιγὰ

— "Α! μὰ αὐτὸς τὸ κάμνει ἐπίτηδες! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πενσῶν.

Καὶ κλέσας αὐτὸν ἐκ νέου εἶπεν αὐτῷ μετ' ὀργῆς:

— Δὲν ἔμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς ἀλλοῦ νὰ παίξης;

— Ἀλλοῦ; ποῦ;

— Εἰς ἄλλον ὁρῶμον ἀπ' αὐτὸν ποῦ εἶμαι ἐγώ..

— Μὲ συγχωρεῖτε, θὰ εἴθε ὁ μεγάλος Τούρκος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, ἂν καὶ δὲν σοῦ φαίνεται, μὰ ἡ μεγάλος Τούρκος ἢ αὐτοκράτορας εἶσαι, οἱ ὁρῶμοι τοῦ Κρέιλ εἶναι διὰ ὅλον τὸν κόσμον...

— "Α! λοιπὸν ὁμιλεῖς με αὐτὸν τόντρόπον;

— Καὶ τί κακὸ ἔχει ὁ τρόπος μου;

— Τίποτε. Ἀλλὰ δὲν εἶμπορῶ νὰ σὲ ἀκούω νὰ παίξης ἀπ' ὀπίσω μου.

— Πιράξου!... Νὰ τώρα δὲ ἔλεγα μετὸν νοῦν μου: Πῶς ἤθελα νὰ κάμω γνωριμίαν με αὐτὸν τὸν κύριον; πόσο μοῦ ἀρέσει.

— Εἶσαι μεθυσμένος.

— Οὔτε ἐπία οὔτε ἐφαγα σήμερα, μὰ ἂν σοῦ κάμνει ὄρεξι πάμε νὰ πιούμε ἓνα ποτηράκι καὶ νὰ πάρουμε ἓνα μεζέ.

Ὁ Πενσῶν ἤρξατο ὀργιζόμενος.

— Αὐτὸς με ἐμπαιζει.

Καὶ ἤρπασε τὸν Κρασοκανάταν ἀπὸ τοῦ μόνου αὐτοῦ βραχιονά.

— Θέλεις με τὸ καλὸ νὰ μοῦ ἀδειάσης τὴν γωνιὰ σὺ καὶ τὸ ὄργανόν σου;

— Ὅχι, εἶμαι ἐλεύθερος... ἐλευθερία, ἰσότης... εἶνε Δημοκρατία...

— Λοιπὸν, δεῖξέ μου τὴν ἄδειάν σου... πρέπει νὰ ἔχῃς ἄδειαν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ

τὸν διευθυντὴν καὶ θεωρημένην ἀπὸ τὸν δήμαρχον τοῦ Κρέιλ... Ἐλα γρήγορα.

— Ὅχι, κύριέ μου, δὲν θὰ σοῦ τὴν δεῖξω... παρὰ μόνον ἂν ἦσαι ἀστυνομικὸς καὶ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὴν ζητήσης.

— Εἶμαι ἀστυνομικὸς.

— Ἀπόδειξέ μου το.

— Ἴδου ἡ πιστοποιήσις.

Ὁ Κρασοκανάτας εἶδεν ὡσείδες τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἦν γεγραμμένη ἡ φράσις: «Διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ὑπηρεσία τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.»

— Καλὰ, ἐπιθύρῃσε, τὸ ἐκατάλαβα.

Καὶ ὑψηλοφώνως:

— Ἀφοῦ εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας νὰ, σοῦ δείχνω τὴν ἄδειάν μου... Διάβασε... «Ζανζότ... δύο πληγάς... μετάλλιον στρατιωτικόν...» Στοιχηματίζω ὅτι τοῦ λόγου σου δὲν ἔχεις ὅσα ἐγὼ ἔχω.

— Φαίνεσαι πολὺ ὑπερήφανος, ἀλλὰ γενναῖος ἄνθρωπος, Ζανζότ. Ἐχω καὶ ἐγὼ καθὼς σὺ μετάλλιον καὶ ἔλαβα ἔνδεκα μαχαίριαις. Νομιζῶ πῶς ἀξίζου ὅσον αἱ δύο πληγαὶ σου.

Ὁ Κρασοκανάτας ἐκίνησε τὸν κεκολωμένον βραχιονά του.

— Ὅχι ὅσον αὐτὴ, εἶπε μετ' ὑπερηφανείας.

— Ἀφουλοπὸν εἶμεθα δύο παλαιοὶ στρατιῶται, ἄκουσε μίαν συμβουλήν μου... Μὴ ἐπιμένῃς νὰ με ἀκολουθήσης. Δὲν εἰζεύρω ἂν ἔχῃς λόγους νὰ τὸ κάμῃς. Φαίνεσαι σὰν μεθυσμένος καὶ διὰ τοῦτο σὲ συγχαίρω.

— Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερον, ἀλλὰ με μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν;

— Θὰ πιούμε ἓνα ποτηράκι εἰς τὴν πρώτη ταβέρνα.

— Δὲν ἔχω καιρόν, βιάζομαι.

— Τότε καὶ ἐγὼ θὰ πάγω ὅπου μοῦ ἀρέσει.

— Θὰ σὲ ἐμποδίσω.
— Δὲν τὸ πιστεύω... ὁ δρόμος εἶναι διὰ ὄλους.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν.
Ὁ Γεράρδος προὔχρει ὄλονεν προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ. Ἄλλ' ὁ Πενσῶν ἦν ἡσυχαιμένος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παραπλανηθῇ.

Ὁ Κρασοκανάτας ἤρξατο πάλιν :
Ψαρρᾶ, μίλει σιγὰ

Ὁ Πενσῶν ἐνευσεν αὐτοῖς. Ἐκεῖνοι ἐπλησίασαν. Ἐδειξεν αὐτοῖς τὴν πιστοποίησιν.
— Ἴδού, εἶπε δεικνύων τὸν Ζανζότ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ στενοχωρεῖ. Ὡδηγήσατέ τον εἰς τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ Κρασοκανάτας ἤκουσε τοῦτο :

— Ἔλα δᾶ, ἐτονθόρισε... καὶ διατί ; Τί ἔκαμα ;

Οἱ κλητῆρες ἐφάνησαν ἐκπληκτοί :

— Ὁ Κρασοκανάτας εἰς τὴν ἀστυνομίαν ; Θὰ εἶνε ἡ πρώτη φορά εἰς τὴν ζωὴν του ! Ποτέ του δὲν ἔκαμε σκάνδαλον...

— Ὁδηγήσατέ τον, σᾶς λέγω !

— Ἐχετε ἐντάλαμα συλλήψεως ; Τὸν συνελάβατε ἐπ' αὐτοφώρῳ ;

— Ὁχι.

— Τότε ἂν θέλετε νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἔστω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθετε καὶ σεῖς εἰς τοῦ ἀστυνόμου. Εἶναι πολὺ αὐστηρὸς ὁ κύριος ἀστυνόμος τοῦ Κρέιλ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κρασοκανάτα ἐξήστραψαν.

— Ἔτσι μάλιστα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἐμποδίζει νὰ παίζω εἰς τοὺς δρόμους... καὶ διατί ; μὲ τί δικαίωμα ; Δὲν εἰξεύρω. Εἴμπορεῖ ὁ κύριος νὰ εἶνε νευρικός καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ τὸ ὄργανόν μου... εἶνε πολὺ δύσκολος ὁ κύριος... Τί θέλει ; μήπως ἔπρεπε νὰ ἔχω τὴν ὀρχήστραν τῆς ὕπερας ;

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνθρωποι ἐστάθησαν κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἢ μᾶλλον ὁ Κρασοκανάτας ἐστάθη ἀναγκάσας καὶ τοὺς τρεῖς ἀστυνομικούς νὰ σταθῶσιν ἐπίσης.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος προὔχρει.

Εἰσεχώρησεν ἐν τινι πλαγίᾳ ὁδῷ καὶ ἠφανίσθη.

Ὁ Πενσῶν ἐποίησε κίνησιν ὀργῆς, ἐνῶ τὸναντίον ὁ Ζανζότ ἐμειδία πονηρῶς.

Ὁ ὄργανοπαίκτης ἐνίκησε τὸν ἀστυνομικόν.

Νὰ συζητήσῃ πλειότερον μετ' αὐτοῦ θὰ ἔχανε τὰ ἴχνη τοῦ Γεράρδου.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ.

— Καλὰ, ἀφήσατέ τον νὰ υπάγῃ, εἶπεν ὁ Πενσῶν... ἀλλὰ ἄσχημο παιγνίδι μού ἔπαιξες σύ, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος τῷ Ζανζότ, καὶ ἂν καμμιάν φοράν σὲ ἀπαντήσω εἰς τὸν δρόμον μου !!

— Ὡ ! μὴ ἀπελιπίζεσαι διὰ τίποτε, θὰ εὔρης περίστασιν.

Ὁ Πενσῶν τρέγων ἐτέθη πάλιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Γεράρδου. Ἄλλ' ἐκεῖ ἐνθα εἰσεχώρησεν ὁ ἰατρὸς ἀπετελεῖτο δαίδαλος δρομίσμων, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠδυνάτει ν' ἀνεύρη αὐτόν. Ὁ ὄργανοπαίκτης ἤρχετο πάντοτε ὀπισθὲν του.

— Τρέχα, τρέχα, ἔλεγε, τὸν ἔχασες, πάει !

Καὶ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Γεράρδον ἤρξατο παίζων :

Φυλάξου !

Ἡ λευκὴ κυρία σὲ βλέπει
ἢ λευκὴ κυρία σ' ἀκούει.

Εἶτα, γνωρίζων ὅτι ὁ Γεράρδος μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ ἵνα ἴδῃ τὸν Δαγκέρ, μετέβη ἵνα σταθῇ ἐξωθεν τοῦ Κρέιλ, πλησίον τῆς παιδιᾶδος ὅποθεν θὰ ἐβλεπε τὴν οἰκίαν. Οὕτω θὰ παρεφύλαττε τὸν ἰατρὸν καὶ θὰ ἀνήγγελεν αὐτῷ τὸν κίνδυνον ἂν ἀνεκαλύπτε τὸν Πενσῶν.

— Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς ἐφάνη. Ἐβαινε δὲ ταχεῖ βήματι.

Ὅπισθεν αὐτοῦ μακρόθεν οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Πολλάκις ἔστη καὶ παρετήρησε· δὲν ἠκολουθεῖτο.

Αἴφνης ἤκουσε τὸ ὄργανον τοῦ Ζανζότ παίζον :

Ἴδὲ εἰς τὸν βράχον αὐτὸν
τὸν γενναῖόν ἐκεῖνον.

— Γενναῖε ἄνθρωπε, ἐψιθύρισε ὁ Γεράρδος. Εἶναι εἰς τὴν θέσιν του καὶ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ! ...

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκετο παρὰ τῷ Δαγκέρ. Ὁ Κρασοκανάτας εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα· ἀλλ' ἀντί ν' ἀπέλθῃ, ἔμεινεν ἐκεῖ παραφυλάττων.

— Αὐτὸς ὁ χαμένος εἴμπορεῖ νὰ ζετρουπώσῃ τὸν γιατρό, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καὶ ἀφοῦ ὁ κύριος Γεράρδος δὲν θέλει νὰ ζεύρουσιν τοῦ πηγαίνει, θὰ καθήσῃ ἐδῶ διὰ νὰ μὴ τοῦ συμβῇ τίποτε.

Καὶ ἐποποθετήθη ὀπισθεν φράκτης, δι' ἧς ἐβλεπε τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ. Ἐκαθέσθη χαμαί, ἀπέθηκεν ἐνώπιόν του τὸ ὄργανόν του ἐν εἴδει τραπέζης, εἶτα δὲ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τεμάχιον ἀλιστοῦ κρέατος καὶ ἄρτου, ἐποποθέτησεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ὄργανου καὶ ἤρξατο τρώγων μετ' ὀρέξεως.

Ἀφίνομεν αὐτὸν τρώγοντα καὶ ἀκολουθοῦμεν τὸν Γεράρδον.

Ὁ ἰατρὸς εἰσήρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνη μετ' ἐπωδύνου συγκινήσεως.

— Τί θὰ ἐπραττεν ἐκεῖ ; Ὅποιον αἴσθημα ἐπανεφέρεν αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ ἐκεῖνῳ ; Τί εἶχεν ἀποφασίσει ; Ἐν τῇ καρδίᾳ του ἠσθάνετο ἐν μέρει οἶκτον διὰ τὸν θλιον ἐκεῖνον, ὅστις ἀπεκαλύψεν αὐτῷ ὅτι ἦτο πατὴρ του ; Οὐχί...

Μετέβαινε παρὰ τῷ Δαγκέρ ἵνα πειραθῇ νὰ σώσῃ τὸν Βωφόρτ.

ἠσθάνετο ἀποστροφὴν ὡς υἱὸς τοιοῦτου πατρὸς καὶ κατεῖχετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ὁ Δαγκέρ δὲν ἦτο ἐν τῇ κλινῇ του. Ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλιντροῦ πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἐνώπιον τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον λειψάνα γεύματος, δεικνύοντα ὅτι ἦ ὀρεξις εἶχεν ἐπανέλθει αὐτῷ.

Εἰς τὸν κρότον τῆς εἰσόδου τοῦ Γεράρδου ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Καλ' ἡμέρα ἰατρέ... εἶμαι καλῆτερα ὡς βλέπετε.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Καλῆτερα ἴσως, εἶπε, διότι ἡ ἀντοχή σας εἶναι μεγάλη, καὶ δύνασθε νὰ ὑποφέρετε τὰς σωματικὰς ὀδύνας. Μαντεύετε ὅτι οἱ κίνδυνοι, οἵτινες σᾶς ἐπαπειλοῦν, εἶναι τόσῳ μεγαλειότεροι ὅσῳ ἡ ἀδυναμία σας ἐμποδίζει

νὰ τοὺς διαφύγετε. Ἄμα θεραπευθῆτε δύνασθε νὰ φύγητε καὶ νὰ ἀποφύγητε τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Δαγκέρ ἤρεμος ἀπήντησεν :

— Εἶνε περιέργον, Γεράρδος, ὅτι ἡμεθα σχεδὸν πάντοτε σύμφωνοι. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἄμα δυνηθῶ νὰ ἐξέλθω δὲν θὰ μείνω εἰς Γαλλίαν. Δὲν εἶνε βεβαίως δι' ἐμὲ τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος. Ὅχι διότι δὲν ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν τιμὴν σου· ἄπαγε· πλὴν δυνατὸν νὰ διαπραξῆς, καὶ βεβαίως θὰ διαπραξῆς, ἀφροσύνην τινά... Καὶ μία ἀφροσύνη, ἔστω καὶ ἐλαφρά, δύναται νὰ μὲ ἀποστείλῃ εἰς τὸ κάτεργον ἢ εἰς τὸ ἰκρίωμα.

Ἐμίλει περὶ τούτου ὡς περὶ ἀδιαφόρου σχεδὸν πράγματος.

Εἶτα μετὰ τινα σιγὴν, πάντοτε ἤρεμος, πάντοτε μειδιῶν :

— Λοιπὸν ! εἶπεν, υἱέ μου, ὠμίλησες μετὰ τῆς μητρὸς σου περὶ τοῦ ζητήματος ; Σοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ σου ὅτι ἐψεύσθην ; ἢ ἀπλῶς ἐπεκυρώσεν ὅτι σοὶ εἶπα ;

Ὁ Γεράρδος ἐμόρφασε θλιβερῶς.

Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς... καὶ δι' ἠλωιωμένης φωνῆς ὑπέλαβεν :

— Ἡ μήτηρ μου μοὶ ὠμολόγησε τὰ πάντα !

— Λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλεις πλέον ὅτι εἶμαι ὁ πατὴρ σου ! ...

— Φεῦ ! ὄχι, δὲν ἀμφιβάλλω.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἀγαπῶ τὴν σαφῆ καὶ καθαρὰν ἀλήθειαν. Κάθησε λοιπὸν, Γεράρδος... Κάθησε, υἱέ μου !

— Κύριε Δαγκέρ, εἶπεν ὁ Γεράρδος χαμηλοφώνως, εἰσθε ὁ πατὴρ μου. Εἶνε ἀληθές. Ἄλλ' ἀκούσατέ με· ἠπατήσατε τὴν μητέρα μου ἄλλοτε πείσαντες αὐτὴν ὅτι τὴν ἠγαπάτε... ἐστηρίξατε ἐπ' αὐτῆς καὶ τῆς παρουσίας τῆς μίαν κερδοσκοπίαν. Γνωρίζω τὰ πάντα· ἡ μήτηρ μου οὐδὲν μοὶ ἀπέκρυψεν. Οὐδέποτε σᾶς εἶδα, οὐδέποτε κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν σᾶς ἐγνώρισα. Ἐγεννήθη δι' ἐγκλήματος... Μετενοήσατε ; ἠσθάνθητε παλλούσαν τὴν καρδίαν σας ὅταν ἐμάθατε ὅτι εἰσθε πατὴρ ; Ἄν τοῦτο συνέβαινε, θὰ ἐπανήρχεσθε πρὸς τὴν μητέρα μου... ἀντί ν' ἀπομακρυνθῆτε αὐτῆς. Καὶ θέλετε σήμερον νὰ σᾶς σεβασθῶ, διότι εἶμαι υἱὸς σας !... Μήπως ἀπαιτεῖτε νὰ σᾶς ἀγαπῶ ;

— Δὲν ἀπαιτῶ τόσον πολὺ, εἶπεν ὁ Δαγκέρ πάντοτε μετὰ φλέγματος.

— Ἴσως θὰ ἠσθάνομην οἶκτον διὰ σᾶς, ἂν ἐβλεπα τὴν μητέρα μου τηροῦσαν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ παρελθόντος ποιᾶν τινα τρυφερότητα... Ἡ πρὸς τὴν μητέρα μου ἀγάπη μου θὰ ἠλαττοῦτο ἀναμφιβόλως, εὐτυχῶς ὅμως, ἐκεῖνη σᾶς μισεῖ... Μετὰ κραυγῆς φρίκης ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν, τὴν ὅποιαν ἔκαμα πρὸς αὐτήν. Καὶ συμμερίζομαι τὴν φρίκην τῆς πρὸς σᾶς καὶ τὸν τρόπον, τὸν ὅποιον τῇ ἐμπνέετε.

— Εἶσαι λοιπὸν κακὸς υἱός.

— Ὅχι, κύριε, οὐδέποτε θὰ σᾶς θεωρήσω ὡς πατέρα μου. Εἰσθε ξένος δι' ἐμὲ καὶ ὡς ξένον σᾶς μεταχειρίζομαι. Εἰσθε εἰς δολοφόνος, καὶ ἂν δὲν μὲ συνεκράτει ἡ τιμὴ, ἢ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ τηρήσω τὸ ἰατρικὸν ἀπόρρητον θὰ εἰσθε εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

— Θά μὲ παρῆλθες χθές, ὅτε ἀκόμη οὐδὲν σοὶ εἶχα εἶπει... Πιστεύω ὅτι καὶ σήμερον διστάζεις.

— Σήμερον ὡς καὶ χθές, κύριε, ἀνευ αἵκτου ἢ τύψεως. Ἐρχομαι νὰ σὰς ἴδω διὰ τελευταίαν φοράν, κύριε, διὰ νὰ σὰς εἶπω τί θέλω, ἵνα μὴ ὑποτεθῆ ὅτι παραβαίνω τὸ καθήκον μου... Ἐάν ἡ τιμὴ μοὶ ἀπαγορεύει, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἐστὶ ἐνός ἀθῶου, νὰ ἐπωφεληθῶ ἐνός μυστικοῦ, ὅπερ τὸ ἐπάγγελμά μου μοὶ ἀπεκάλυψε, δὲν μοὶ ἀπαγορεύει ὅμως νὰ ζητήσω τὴν ἀλήθειαν ἐκτός τοῦ μυστικοῦ τούτου. Ἐνθυμηθῆτε, κύριε Δαγκέρ, ὅτι ἡ τύχη δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ... ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ἡ τύχη θὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος οὐχὶ εἰς τὸν ἱατρόν, ἀλλ' εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅχι ὁ ἱατρός, θὰ μεταβῆ παρὰ τῷ ἀνακριτῇ ἵνα εἴπῃ αὐτῷ ὅχι ὅ,τι ἔμαθεν ὁ ἱατρός, ἀλλ' ὅ,τι ἔμαθεν ὁ ἄνθρωπος.

— "Α! ἡ τύχη δὲν ἔρχεται τόσο ἐνοικῆ..."

— Λοιπὸν ἐγὼ σὰς λέγω: φυλαχθῆτε...

— Καλά. Σὲ εὐχαριστῶ. Θά λάβω τὰ μέτρα μου... Λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε ἀρχεται μονομαχία μεταξὺ μας... κύριε υἱέ;... Σὺ μὲν θὰ ἀγωνισθῆς νὰ μὲ παραδώσῃς, χωρὶς νὰ παραβλάψῃς τὴν ἱατρικὴν τιμὴν σου, ἐγὼ δὲ θὰ παλαίσω διὰ νὰ σώσω τὴν κεφαλὴν μου... Ἔστω... ἀλλ' εἶνε περίεργος ἡ τοιαύτη κατάστασις... σπανίως δὲ θὰ εἶδῃ τις πατέρα ἀναγκάζομενον νὰ ὑπερασπισθῆ κατὰ τοῦ υἱοῦ του...

— Ἐδῶ οὔτε πατὴρ οὔτε υἱὸς ὑπάρχει, ὑπάρχουσι δύο ξένοι καὶ οὐδὲν πλέον.

— Μὲ συγχωρεῖς... δὲν δύνασαι νὰ μεταβάλῃς πράγματα φυσικά. Εἶμαι ὁ πατὴρ σου· αὐτὸ εἶνε γεγονός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν δύνασαι ν' ἀντιτάξῃς· θὰ ἦσαι ὁ υἱός μου ἐκὼν ἄκων...

— Καὶ τώρα, κύριε, ὅτε γνωρίζετε τὰς προθέσεις μου, ἰδοὺ τί σὰς προτείνω.

— Ἄρνούμαι ἐκ τῶν προτέρων, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ προτάσεις σου θὰ ἦνε ἀπαράδεκτοι.

— Ἰσως. Εἴσθε ἐνοχος, εἰς δὲ ἀθῶος κινδυνεὶ νὰ ὑποστῆ τὴν ποινὴν, τῆς ὁποίας εἴσθε ἄξιος. Φύγετε, ἐγκαταλείψατε τὴν Γαλιαν, πρότερον ὅμως δότε μοὶ γραπτὴν τὴν ὁμολογίαν σας — τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐγκλήματός σας — ἢ ἂν δὲν θέλετε πρότερον, πέμψατέ μοι αὐτὴν ἄμα ὡς νομίσητε ὅτι εἴσθε ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης. Θά εὔρω τὸν κύριον Λωζιέ καὶ θὰ τῷ εἶπω: « Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐζητεῖτε ὅτε ἰσχυρίζομαι ὅτι ὁ κύριος Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος. Ἰδοὺ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου... εἶνε ἡδὴ μακρὰν. Ἀπόδοτε τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἀθῶῳ». Ὁ Βωφόρτ θὰ σωθῆ!

— Ποῶς. Ὁ Βωφόρτ θὰ μείνῃ καθεργαζόμενος.

— Διατί;

— Μήπως νομίζεις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου θ' ἀρκέσῃ;... Καθόλου. Ἡ ὁμολογία οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς ἀπύδεια καθιστῶσα περιττὴν πᾶσαν ἄλλην.

— Θά δώσω ἐγὼ τὰς ἄλλας ἀποδείξεις. Θά λυθῶ ἀπὸ τοῦ ὄρκου μου καὶ θὰ ἠμιλήσω. Θά διηγηθῶ πῶς σὰς εὔρον θνήσκοντα καὶ

ὅ,τι ἄλλο συνέβη... Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο... Θά ἐπιστρέψω ἐκ μέρους σας τὰς τετρακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐκλέψατε ἐκ τοῦ μαρσίπου τοῦ Βαλόν καὶ τὰς ὁποίας κατορθώσατε νὰ κρύψετε, μ' ὄλην σας τὴν ἀδυναμίαν, τοὺς πόνους καὶ τὴν πληγὴν σας.

— Ἐπ' αὐτοῦ, κύριε υἱέ, μὴ βασιζέσαι...

— Ἡ ἀπόδοσις αὕτη θ' ἀποδείξῃ τὸνλάχιστον τὴν μετάνοιάν σας.

— Σοὶ τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου· θὰ μοὶ προτείνῃς ἀδύνατα. Αἶ μὴ ἠμιλώμεν πλέον.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον, κύριε Δαγκέρ, ἀφοῦ ἐπιμένετε ἐν τῷ ἐγκλήματί σας!... Οὐδὲ αἱ ἀπειλαί, οὐδὲ αἱ παρακλήσεις σὰς κλονίζουσι... Εἶνε ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν ἔρχομαι ἐδῶ καὶ σὰς βλέπω... μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν θὰ σὰς παραφυλάττω... ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν θὰ προσέχω... μὴ τὸ λησμονεῖτε... Δὲν θὰ σὰς πολεμήσω προδοτικῶς... ἀλλ' ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ μὲ τὴν συνείδησιν ἐλευθερὰν καὶ ἡσυχον...

— Σὲ εὐχαριστῶ ὅτι μὲ εἰδοποιεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἠλίθιος, ὥστε νὰ μὴ φυλαχθῶ. Ἀφοῦ μὲ συμβουλευεῖς νὰ προσέχω, θὰ προσέξω.

— Διὰ τελευταίαν φοράν σὰς ἱκετεύω, κύριε.

— Εἶναι ἀνωφελές, κύριε υἱέ.

— Ἔστω ἄς γείνη ὅ,τι θελήσῃ ὁ Θεός! Σεῖς τὸ ἠθελήσατε!

Ὁ ἱατρός διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἤνοιξεν. Ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ὅτε ἤκουσεν ἐξω τὴν ἠχηρὰν φωνὴν τοῦ Κρασσανάτα συνοδεύουσιν τὸ ὄργανον.

Ὁ Γεράρδος ἀνεσκήρτησε καὶ ἠκροάσθη. Ὁ ἐπαίτης ἔπαψε:

Σεῖς ποῦ μιλεῖτε τρυφερὰ
νέα κόρη καὶ σὺ νιὲ καλὲ
προσέξατε.

— Ὁ Ζανζὸτ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι μὲ παραφυλάττουν πάντοτε, ἐσκέφθη.

Ὁ Δαγκέρ εἶδε τὴν ἀνησυχίαν του. Αὐτὸς ἐπίσης ἤκουε τὸ ὄργανον.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι μὲ παραφυλάττουν, ὅτι μὲ εἶδον εἰσελθόντα ἐδῶ, ἢ τὸνλάχιστον ὅτι δὲν ἀμφιβάλλουν ὅτι εἶμαι ἐδῶ... ὅτι ἀναμένουν νὰ φύγω διὰ νὰ βεβαιωθῶν.

Ὁ Δαγκέρ ὠχρίασεν. Ἠγέρθη.

Ὁ φόβος ἐνίσχυε τὰς δυνάμεις του.

— Μὲ ἐπρόδωσες; εἶπεν ὑποκώφως.

— Ὅχι· ὁ κύριος Λωζιέ διέταξε νὰ μὲ ἀκολουθοῦν, διότι ἐνθυμεῖται τί τῷ εἶπα.

— Μὴ ἐξέρχεται. Περιμένε.

Ὁ Γεράρδος εἰσώπα. Μετὰ τινος στιγμῆς εἶπε:

— Βλέπετε ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία σας... Μὲ βλέπουν ἐξερχόμενον, γεννᾶται ὑπόνοια καθ' ἡμῶν... μικρὰ ἐνδείξεις ἀρκεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ὑπόνοιαν καὶ ἀπωλέσθητε... Σκεφθῆτε, κύριε Δαγκέρ... γράψατε τὴν ὁμολογίαν σας, τὴν ὁποίαν ζητῶ... καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐπράξατε.

— Ὅχι!...

— Τότε μὴ αἰτιάσθε εἰμὴ τὸν ἑαυτὸν σας δι' ὅ,τι συμβῆ.

Παραδόξως τῇ ἀληθείᾳ ἢ θέσει, εἰς ἣν διετέλει ὁ Γεράρδος.

Ἠναγκάζετο νὰ προστατεύῃ τὸν φονέα τοῦ Βαλόν!

Καὶ ὄντως, ἐπροστάτευεν αὐτὸν ἐμποδίζων τὸν Πενσὼν ἀπὸ τοῦ νὰ συλλάβῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν περὶ αὐτοῦ.

Καὶ μόνον ὑποπτευόμενος ὡς ἐνοχος ὁ Δαγκέρ ἦν ἀπολωλώς.

Ὁ ἄθλιος τὸ ἠνόησε, διότι ἦν λίαν συγκινημένος, διὰ δὲ τοῦ περιτρόμου βλέμματός του, διηρώτα ἐναγωνίως τὸν ἱατρόν, πειρώμενος ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης τὰς ἐντυπώσεις τῆς ψυχῆς.

— "Α! εἶπε μετὰ λύσσης, θὰ εὐχεσθαι εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου, ὁ κίνδυνος οὗτος νὰ μὲ ἀπωλέσῃ ταχέως... Πόσον θὰ εἶσαι εὐτυχὴς νὰ μὲ ἴδῃς κατεστραμμένον!...

— Ναί.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν σοὶ ἔκαμα κακόν!

— Διότι οὐδέποτε μὲ συνητήσατε.

— Μὴ λησμονεῖς ὅτι μεταξὺ μας ὑπάρχει ἱερός δεσμός... σύνδεσμος, τὸν ὁποῖον τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ λύσῃ... εἶσαι ὁ υἱός μου...

— Ὅταν σὰς ἀκούω νὰ λέγετε ὅτι εἶμαι υἱός σας, ναυτία μὲ καταλαμβάνει... Αἰσχύνομαι ἑμαυτόν... Καταφρονῶ ἐγὼ αὐτὸς ἑμαυτόν...

— Τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὰ πράγματα νὰ εἶναι οἷα εἶναι.

— Ὅταν σὰς ἀκούω λέγοντα ὅτι εἶμαι υἱός σας... ἐνθυμοῦμαι τὴν μητέρα μου... τὴν μητέρα μου, τὴν ὁποίαν ἠτιμάσατε... τὴν ὁποίαν κατεστήσατε πτωχὴν... ἀφοῦ τόσο ἀτίμως τὴν ἐγκατελείψατε, ἄθλιε, ἄνανδρε, ἄτιμε...

Ὁ Δαγκέρ ἐποίησε κίνησιν ὀργῆς...

— Ἐλά, βλέπω ὅτι εἰς μάτην σὲ παρακαλῶ καὶ θέλω νὰ σὲ καθησυχάσω.

— Εἰς μάτην ἀληθῶς. Τοῦτο δὲ δεικνύει ἐστὶ μάλλον τὴν ἀνανδρίαν σας.

— Καλῶς. Θά ὑπερασπισθῶ... Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι θὰ ὑπερασπισθῶ ὡς ἀπελπίς... ὡς ἄγριον θηρίον... τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ ὅτι θ' ἀποθάνῃ καὶ ζητεῖ νὰ δαγκάσῃ μόνον διὰ νὰ αἰσθανθῆ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ δῆγματός.

— Τέλος πάντων σὰς ἐπανευρίσκω. Σὰς ἀγαπῶ πλείοτερον τοιοῦτον.

Ὁ ἱατρός ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Ἦν δ' ὁ κῆπος οὗτος εὐρύς περιτειχισμένος καὶ δι' ὠραίων δένδρων κατάφυτος.

Ὁ Γεράρδος δὲν ἐφοβέτο νὰ φανῆ ἐξῶθεν. Διηυθύνθη διὰ τῶν δένδρων μέχρι τῶν κίγκλιδων.

Ἡ ἐσπέρα ἐπήρχετο. Ἡ ἐξοχὴ ἦν σιωπηλὴ, μακρόθεν μόνον ἠκούετο ὁ ἦχος τῶν κωδωνίσκων τῶν ποιμνίων μελαγχολικὸς καὶ μονότονος. Τὰ πτηνὰ δὲν ἐκελεύον πλέον, ἀναζητῶν δένδρα καὶ κλώνους, ἐφ' ὧν νὰ διέλθωσιν ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν νύκτα.

Ἡ εἰρήνη κατήρχετο μετὰ τῆς νυκτὸς ἐν τῇ γῇ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΛΕΒΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

«Όταν ο Μαυρίκιος συνήλθεν εκ τῆς μέθης του, παρετήρησε περίξ του. Ἀπειρία κομφοτάτων φακέλλων, ὄλων τῶν σχημάτων καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Ἐπανεύρισκεν ἀκόμη εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν διατηρούμενον τὸν κηρὸν, δι' οὗ ἄλλοτε ἦσαν ἐσφαρμισμένοι, καὶ ὅστις ἐφενεϊσέτι τὰ σήματα τῆς κομῆσης. Τινὲς ἔφερον γραμματόσημα ξένων ἐθνῶν, ἐνθυμίζοντα εἰς τὸν Μαυρίκιον μακρυνὸν ταξείδιον, ὅπερ εἶχε κάμει ἄλλοτε ἡ κυρία Βριών.

Ἄλλας εἶχε λάβει διὰ μυστηριωδῶν ἀπεσταλμένων, διότι δὲν ἔφερον οὐδεμίαν ὑπογραφήν· τέλος, ἡ θεὰ ὄλων τούτων τῶν φακέλλων ἦτο θελκτικωτάτη. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐφαίνετο μειδιῶν τῷ Μαυρίκιῳ καὶ λέγων αὐτῷ: «Ἀνάγνωσέ με ἐκ νέου, ἀξίζω τὴν κόπον, δύναμαι ἀκόμη νὰ σοὶ παράσχω στιγμὰς τινὰς εὐτυχίας».

Ἡθέλησε ν' ἀποφύγη τὴν συγκίνησιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης, ἥς ἠννόει τὸν κίνδυνον, ὅθεν ἀπώθησε ζωηρῶς πάσας ταύτας τὰς ἐπιστολάς, τὰς διεσκορπισμένας ἐνώπιόν του· ἀλλ' αἱ εὐδαίαι τῶν τὸν παρηκολούθησαν, ἄπειρα δὲ φωνὰ ἐβόμβησαν εἰς τὸ οὖς του: «Ἀχαρίστε, διατί μᾶς περιφρονεῖς τόσον; δὲν σὲ κατεστήσαμεν ἄλλοτε τόσον εὐτυχῆ; Δὲν ἐνθυμῆσαι πόσον ἡ χεὶρ σου ἔτρεμεν ὅταν μᾶς ἠνοιγες, πόσον ἡ καρδιά σου ἐπαλλε, μετὰ πόσης στοργῆς μᾶς ἔθετες εἰς τὰ χεῖλη σου καὶ ποσάκις μᾶς ὕγρανες διὰ τῶν δακρύων σου; Πῶς! δὲν ἀξίζομεν ἐν βλέμμα;»

Ἄλλ' ἐκεῖνος τὰς ἔκαμεν ἕνα σωρὸν καὶ τὰς συνέπτυξεν εἰς τὰς χεῖράς του, ὅπως μὴ τὰς ἀκούη. Πλὴν μία ἐξ αὐτῶν, μικροτέρα, ἐλαφροτέρα, λεπτοτέρα τῶν λοιπῶν, διέφυγε τῶν δακτύλων του.

Ἐνόμισεν ὅτι τῷ ἔλεγεν: «Ἐὰν δὲν σὲ ἀρέσουν αἱ συντροφίαι μου, τούλάχιστον φείσθητε ἐμοῦ, Μαυρίκιε, σοὶ ἐπροξένησα ἡμέραν τινὰ τόσῃν εὐχαρίστησιν!»

Τὴν παρετήρησεν ἦτο πράγματι ὠραιοτάτου σχήματος καὶ ἠνοιγέτο εὐκόλως.

Τὴν ἠνοιξε καὶ τὴν ἀνέγνωσεν· ἰδοὺ τὸ περιεχόμενόν της:

«Ἀγαπητέ μου φίλε· ἐπιθυμῶ πρὶν κοιμηθῶ, νὰ σκιαγραφήσω εἰς ὀλίγας γραμμὰς τὴν εὐτυχῆ ἡμέραν, ἣν διήλθομεν ἁμῶν. . . θελω, ἐὰν ἡμέραν τινὰ τὸ πεπρωμένον μᾶς χωρίσῃ, νὰ ἐπανεύρῃς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, νὰ τὴν ἀναγνώσῃς καὶ νὰ ἐνθυμηθῆς. . .

»Νὰ ἐνθυμηθῆς τὴν πρωινήν μας ἐκδρομήν, καὶ τὴν χαρὰν ἣν εἶχον μέλλουσα νὰ διέλθω ὀλόκληρον ἡμέραν μαζί σου. Καὶ σὺ προσέτι ὠμοιάζεις ὡς μαθητῆς κατὰ τὰς διακοπὰς του, ἥσο ὅπως φαιδρότης, δὲν ἐπαυες νὰ μὲ παρατηρῆς καὶ νὰ μ' ἐγκωμιάζης: «Ἐξάναστήμά μου ἦτο θαυμάσιον, ἡμῖν ὠρλιάως ἄγγελος, ἐφαινόμην μόλις δεκαεξαέτις», ταῦτα πάντα μοὶ ἔλεγες, κόλαξ!..

Φθάσαντες εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἤρχισαμεν νὰ τρέχωμεν ὡς τρελλοί, μὴ σταματῶντες ἢ μόνον ὅπως συναζώμεν ἐν ἄνθος ἢ . . . ὅπως ἀνταλλάξωμεν ἀσπασμόν».

— Ναι, ναι, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, πάντα ταῦτα νομίζω ὅτι συνέβησαν γθῆς!

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης τὴν προσοχὴν τοῦ Μαυρικίου εἴλκυσε τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦτο:

«Ἐλθέ ταχέως, φίλε μου, ἐλθέ ταχέως εἰς τὴν φωλεάν τοῦ ἔρωτός μου. . . Εἶμαι τεθλιμμένη, πρέπει νὰ σὲ ἴδω, ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ ἐπαναλάβῃς ἀκόμη ὅτι μὲ ἀγαπᾷς; . . . ἔχω ἀνάγκη νὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσῃς ποτὲ ἄλλην ἀπὸ ἐμέ».

— Καὶ ὑπήκουσα, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, ἔτρεξα ἀμέσως παρ' αὐτῆ καὶ τῆς ὠρικήσθην πᾶν ὅτι μοὶ ἐζήτηε καὶ ἐκείνη μ' ἐπίστευσε! . . . Ἐπίορκε! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἰς ἀμοιβὴν πασῶν τούτων τῶν ἀποφάσεων, ἄς ἐκείνη σοὶ ἐπροξένη, δὲν ἠδύνασθ' νὰ ὑποφέρῃς καὶ σὺ τὰς μικρὰς τῆς ἀπαιτήσεως, τὴν ζηλοτυπίαν της; Οὐχί, εἰς τὴν πρώτην καταγιγίδα, ἐφυγες, ἐλησμόνησες τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, τὸν καθαρὸν οὐρανόν, τὰς ἀστροφεγγεῖς νύκτας; δὲν ἔσχες τὸ θάρρος νὰ διέλθῃς τὸν χειμῶνα καὶ ν' ἀναμείνης τὴν ἀνοιξιν.

Ἀνεγίνωσκεν, ἀνεγίνωσκε διαρκῶς, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀποσπασθῆ τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης. Αἱ ἐπιστολαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἐν τῇ φλεγούσῃ χεὶρὶ του. Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰς παρετήρει, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας του ἀνεγίνωσκε, διὰ τῆς καρδίας του ἔβλεπεν οὐχὶ πλέον χαρακτῆρας πυκνοῦς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ τοὺς εἶχε χαράξει, ἐκεῖνο οὐτινος ἡ χεὶρ εἶχεν ἐπαναπαυθῆ ἐκεῖ, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἐπαλλεν ἄλλοτε εἰς τὸ χαρτίον τοῦτο, ὡς ἡ καρδιά τοῦ Μαυρικίου ἐπαλλε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Καὶ περάνας ἐπιστολήν τινὰ ὅπως ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἐτέρας τὸ παραπέτασμα, τὸ χωρίζον τὸ γραφεῖόν του ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου, ἡμιγηρόθη ἡσύχως, καὶ παρουσιάσθη ἡ Θηρεσία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της Καζιμίρ.

Βλέπουσα τὸν σύζυγόν της βεθυθισμένον ἐν τῇ ἀναγνώσει του, ἔκαμε νεύμα εἰς τὸν Καζιμίρ νὰ σταθῇ, ἐκείνη δὲ προχωρήσασα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν της:

— Ἄ! σὰς συλλαμβάνω, κύριε, τῷ εἶπεν, θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαυρικίου.

— Πῶς! εἶσαι σὺ, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος συγκεχυμένος, ἐν ᾧ ἐβιάζετο νὰ ρίψῃ ἀτάκτως εἰς τὸ κιβώτιον τὰς ἐπιστολάς ἄς δὲν εἶχεν ἔτι ἀναγνώσει.

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, ἐπανελάθει ἡ Θηρεσία, ἀλλὰ τίνας εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἄς προσπαθεῖς νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς, καὶ τὸ κιβώτιον τοῦτο, ὅπερ δὲν ἐγνώριζον μέχρι τοῦδε καὶ ὅπερ κλείεις μετὰ τῆς φροντίδος;

— Περιέχει ἔγγραφα, ἀγαπητῆ μου Θηρεσία, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Καὶ διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσῃς μεθ' ἡσυχίας μὲ ἀφίνεις μόνην εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς μι-

κρὸν περίπατον ἀνά τὸ δάσος, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου; Ἄ! δὲν μ' ἀρέσουν διόλου αὐτὰ!

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Καζιμίρ ὅστις εἶχε μείνει πλησίον τῆς θύρας:

— Δύνασθε νὰ προχωρήσητε, ἐξάδελφέ μου, προσέθεσεν ἐκείνη, καὶ θέλω νὰ μάθω τί λέγετε δι' ὅλα αὐτὰ.

— Ἐγὼ, οὐδέν, εἶπεν ὁ Καζιμίρ πλησιάζων τὸν Μαυρίκιον καὶ θλίβων τὴν χεῖρα του.

— Αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν ἡ Θηρεσία. Τώρα πολὺ φροντίζετε, ἔλεγεν ἀπευθυνομένη εἰς τὸν σύζυγόν της, νὰ κρύψετε τὸ κιβώτιον αὐτό, ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἔβλεπον.

— Ἀγαπητῆ μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος δι' ὕψους σοβαροῦ προσπαθῶν νὰ ὤσῃ πέρασ εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς Θηρεσίας, σοὶ εἶπον πρὸ μικροῦ τί περιέχει, καὶ μεγάλως θὰ ἐλυπούμην ἐὰν ἐνησχολεῖσο περισσότερον διὰ τοῦτο. Σὲ ἀφίνω μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου σου ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅπως ἐτοιμασθῶ νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ δάσος.

Μείνας μόνος μετὰ τῆς Θηρεσίας ὁ Καζιμίρ παρετήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἰδίως τὸ ἐκ παλαιᾶς ὄρου γραφεῖον, ὅπερ ὁ Μαυρίκιος εἶχε κλειδώσει.

— Τοῦτο μόνον ἠθέλατε νὰ μοὶ εἴπητε; παρετήρησεν ἡ Θηρεσία ἥτις ἤρχιζε νὰ πειραζέται ἐκ τοῦ γυμνάσματος τοῦτου. Διατί παρατηρῆτε μετὰ τῆς περιεργείας παντοῦ;

— Ζητῶ νὰ ἴδω τί ἀπέγινε τὸ κιβώτιον, ὅπερ ἐκράτει ὁ σύζυγός σας, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεθα.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει; εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐκπληκτος καὶ σκεπτικῆ. Διατί ἐνασχολεῖσθε τόσον πολὺ διὰ τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο. Δὲν περιέχει καθ' ὑμᾶς ἔγγραφα, ὡς βεβαίαι ὁ Μαυρίκιος;

— Ὅτι καὶ ἂν περιέχει θὰ ἦνε ὅπως ἀθῶν.

— Τί ἐνοεῖτε;

— Παλαιὰ τις ἀλληλογραφία, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία.

— Ἀλληλογραφία!

— Διατί ὄχι. Εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπιπλα θέτει τίς τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ἐπισκεπτῆρια, ἀτινα τοῦ χρησιμεύωσιν ἀκόμη. Ὅταν δὲ ὁ καιρὸς τῶν παρῆλθεν, ὅταν ταῦτα ἔζησαν ἀρκετὰ, τὰ συναθροίζει καὶ τὰ ρίπτει εἰς τὸ βάθος παλαιῦ συρταρίου, ἐὰν ἦτο συλλέκτης, ἢ εἰς τὴν ἐστίαν ἐὰν αὐτὴ εἶνε καθαρισμένη.

— Τότε τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ἐὰν πράγματι εἶνε τοιαῦται, παρετήρησεν ἡ Θηρεσία, ὁ Μαυρίκιος θὰ τὰς χρειάζεται ἀκόμα;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφ' οὗ αὐταὶ εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ κιβωτίου καὶ ἀφ' οὗ τὰς ἀναγινώσκει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Τὰς ἀναγινώσκει! ἀνέκραξεν ἐκείνη ζωηρῶς.

— Δὲν τὸν συνελάβατε πρὸ μικροῦ, εἶπεν ὁ Καζιμίρ ἀναγινώσκοντα μετὰ μεγίστης προσοχῆς; Ἐφαίνετο μάλιστα τόσον βυθισμένος, ὥστε οὔτε κἂν σὰς εἶδεν ὅταν εἰσῆρχεσθε.

Ἡ Θηρεσία ἐσιώπησε καὶ ἡ φυσιογνωμία

της ἐσκυθρώπασε. Νέφος, ἴσως τὸ πρῶτον, διήρχετο ἐκ τοῦ κυανοῦ τῆς οὐρανοῦ.

Ὁ Καζιμίρ διέκρινε τὴν ἐντύπωσιν ἣν οἱ λόγοι του παρήγαγον, καὶ ἕνα ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδεξιότητά του, εἶπεν εἰς τὴν Θηρεσίαν :

— Μὴ ταράττεσθε δὴ τόσον, ἐξαδέλφην μου, εἶσθε ἀρκετὰ εὐφυῆς, ὥστε νὰ ζηλοτυπεῖτε διὰ τὸ παρελθόν τοῦ συζύγου σας.

Ἡ Θηρεσία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπεκρίθη μετὰ θλίψεως :

— Δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ περὶ τοῦ παρόντος, ἀφοῦ ὁ Μαυρίκιος τέρπεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν.

Ὁ Καζιμίρ δὲν ἠνύνησε τὴν λεπτότητα μεθ' ἧς τῷ ὠμίλησεν ἡ Θηρεσία, παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του, εἶδεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ μεταβῇ εἰς συνέντευξιν τινα καὶ ἀπεχαιρέτησε τὴν ἐξαδέλφην του.

Ὅταν ὁ Μαυρίκιος μετὰ τινα χρόνον εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐξεπλάγη μεγάλως ἐκ τῆς θλίψεως τῆς Θηρεσίας.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησε μετ' ἐνόια φέροντος.

— Τίποτε. Μαυρίκιε, ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ γλυκύτητος.

— Ἐν τούτοις σὲ ἀφῆκα λίαν εὐθυμον καὶ τώρα...

Ἐκείνη δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλ' ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, καὶ σταυρώνουσα τοὺς βραχίονας :

— Εἶμαι ζηλότυπος, τῷ εἶπε δι' ὕψους ἀποφασιστικῶς.

— Σὺ !

— Μάλιστα. ἐγὼ !

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σύζυγός της τὴν παρετήρει ἐκπληκτος, ἔλαβε τὰς χεῖράς του, καὶ τῷ εἶπε δι' ὕψους ἠπιωτέρου :

— Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα, Μαυρίκιε, νὰ εἶμαι ζηλότυπος ; Σὲ ἀγαπῶ τόσον τρυφερῶς, ἡ καρδιά μου δλόκληρος σοὶ ἀνήκει.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀγαπητῆ μου φίλη, βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἦσαι ζηλότυπος, ἀλλὰ χρειάζεται ἀκόμη νὰ ἔχῃς καὶ μίαν αἰτίαν ἔχεις τοιαύτην ;

— Ναί, ἐγὼ.

Ἐγκατέλειψε τὸν Μαυρίκιον, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖον καὶ ἐγγίξουσα αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς :

— Ἐδῶ μέσα εὐρίσκεται ἡ αἰτία μου, εἶπεν αὕτη, ἐάν θέλῃς νὰ τὸ γνωρίσῃς, ἀνοιξε.

Ἦνοιξε καὶ ἠνύνησεν ἀμέσως, διότι ἀνέκραξε μετὰ δυσθυμίας :

— Ἀκόμη ! ἀλλὰ Θηρεσία...

Ἐθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν της ἐπὶ τοῦ στόματος, ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ περῶσα ἕνα τῶν βραχιόνων της περὶ τὸ τραχήλου του :

— Μὴ μοῦ λέγεις πλέον, σὲ παρακαλῶ Μαυρίκιε, ἐψιθύρῃσεν ἐκείνη διὰ τῆς πλέον πειστικῆς φωνῆς της, ὅτι τὸ κιβώτιον τοῦτο περιέχει διάφορα ἔγγραφα. Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου ὑπάρχουσιν ἐπιστολαί, εἶμαι περὶ τούτου βεβαιωτάτη, προσερχόμενα ἀπὸ προσφιλεστάτου εἰς σὲ προσώπου. Εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὰς ἐπιστολάς ταύτας. Χθές

μοὶ ὠμολόγησις ὅτι ἠγάπας νὰ συνδιαλέγεσαι μετὰ τὰ περικυκλοῦντά σε ἀντικείμενα. Σοὶ ἀφίνω πάντα ὅσα εἶνε ἐκεῖ, συνωμίλει μετ' αὐτῶν, οὐδέποτε θὰ παραπονεθῶ διὰ τοῦτο ἀλλὰ κάμε μίαν ἐξαίρεσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κιβώτιον. Πράγμα τι μοὶ λέγει νὰ δυσπιστῶ εἰς τοῦτο, καὶ θὰ ὑπέφερον, μεγάλως, πιστευσέ με, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὅταν ἀπουσιάζω καὶ εἶσαι μόνος, συνωμίλει μετ' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνο σοὶ ἀποκρίνεται.

Ἐσιώπησε, καὶ παρετήρει μετὰ τρυφερότητος ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν συζυγόν της.

Ὁ Μαυρίκιος ἠθέλησε τότε νὰ στρέψῃ ἀλλοχρῶ τὸ πρόσωπόν του ὅπως ἀποφύγῃ τὸν μαγνητισμὸν ὃν τὸ βλέμμα ἐκεῖνο παρήγαγε ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, καὶ ἡ Θηρεσία μετὰ μεγίστης χαρᾶς τὸν ἤκουσε ἀνακράζοντα :

— Ἄς ἴδωμεν, τί ἀπαιτεῖς ;

— Ὡ ! δὲν ἀπαιτῶ τίποτε.

— Τί ἐπιθυμεῖς ;

— Ἐπροτίμων νὰ μὴ σὲ τὸ ἔλεγον, τῷ εἶπεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ τραχήλου του τὸν βραχίονα τῆς Θηρεσίας καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτῆς βήματά τινα. Ἐπιθύμει ἀναμφιβόλως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα, νὰ μὴν ἐπηρεασθῇ ὑπ' οὐδενὸς καὶ νὰ μὴ ὀδηγηθῇ ἢ μόνον ἐκ τοῦ λογισμοῦ του. Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ὕστερον δὲ ἐξαίφνης ἔτρεξε πρὸς τὸ γραφεῖόν του, ἤρπασε τὸ κιβώτιον, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐστίαν τὸ ἔριψεν εἰς τὸ πῦρ.

— Ὡ ! εὐχαριστῶ, ἔκραξεν ἡ Θηρεσία, πόσον εἶσαι καλός.

Ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ στηριζόμενος ἐπὶ ἀνακλίντρον τινός, ἐθεώρει τὸ καιόμενον κιβώτιον. Ἡ Θηρεσία ἠνύνησεν ὅ,τι συνέβαινε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Μαυρίκιου, ἐσιώπησε καὶ τὸν παρετήρει. Μετ' ὀλίγον ἰδοῦσα ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπιπτον δάκρυα, ἀνέκραξεν :

— Κλαίεις, Μαυρίκιε ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ πραότητος, βλέπω ἐπὶ τσσαύτην ὥραν τὴν φλόγα ταύτην, καὶ ἡ λάμψις της μοῦ κουράζει τὴν ὄρασιν. Ἀλλὰ, προσέθεσεν, ὅλα τώρα ἐτελείωσαν.

Θὰ τὸν ἤκουέ τις ψιθυρίζοντα τὴν ἐξῆς φράσιν :

— Δὲν μοὶ μένει πλέον οὐδὲν ἐξ αὐτῆς ! ... Εἶνε τάχα τοῦτο καλλίτερον ;

Z'

Ἐσπέραν τινα, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ τοῦ βαρῶνου Λιβρῦ ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Μετέβαινε σκεπτικὸς εἰς τῆς κυρίας Βριῶν ὅπως μαθητὰ κατ' αὐτήν, ὅτε ὁ ὑπρέτης, ὅστις τὸν ἐδέχετο συνήθως, τῷ εἶπεν ὅτι ἡ κόμησσα τὸν παρακαλεῖ ν' ἀνέλθῃ.

Ὁ βαρῶνος εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἦν δὲν ἤλπιζεν, ὠχρίασε καὶ ἤρχισε νὰ κλονίζεται, ἀλλὰ συνεκράτησεν ἑαυτόν, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἠκολούθησε τὸν ὑπρέτην ὀδηγοῦντα αὐτόν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κόμησσης.

Ἐκεῖ μόνον, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κενῆς αἰθού-

σης, ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς εὐτυχίας του :

— Μήπως ἐκάματε λάθος ; ἠρώτησε τὸν ὑπρέτην διὰ δειλοῦ τρόπου ἀληθῶς ἐλάβαστε παρὰ τῆς κόμησσης τοιαύτην διαταγὴν ;

— Μάλιστα, μὲ διέταξεν, ἄμα ὁ κύριος βαρῶνος παρουσιασθῆ, νὰ τὸν εἰσαγαγῶ παρ' αὐτῆ.

— Θέλει λοιπὸν νὰ μὲ δεχθῇ ;

— Πιθανόν, κύριε, ἐπανέλαθεν ὁ ὑπρέτης μετὰ σοβαρότητος.

Ὁ κύριος Λιβρῦ ἦτο καταχαρούμενος, διότι ἐμελλε τέλος πάντων νὰ τὴν ἐπκνήθῃ ὕστερον ἀπὸ τόσον χρόνον, νὰ τῆς ὁμιλήσῃ. Ἀκόμη δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν εὐτυχίαν του.

— Ὡς βλέπεις, ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπρέτην, τόσον καιρὸν δὲν μοῦ ἔλεγες ἢ τὴν στερεότυπον φράσιν : « Ἡ κυρία ὑποφέρει, ἡ κυρία δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὸν κύριον βαρῶνον », ὥστε ὅταν ἀπόψε δὲν σὲ ἤκουσα νὰ ἐπαναλαμβάνῃς αὐτὴν κατηχαριστήθην. Ἄ ! γελοῖε, ἀρκετὰ μ' ἐτυράνησας, ἀρκετὰ μὲ ἐξέβαλες τῆς θύρας.

— Τοιαύτας διαταγὰς εἶχον, κύριε.

— Τὸ πιστεύω, ἔκραξεν ὁ βαρῶνος, δὲν ὑποθέτω ὅτι μὲ ἐδίωκες χωρὶς νὰ ἔχῃς διαταχθῆ πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ σήμερον, μὲ τὴν ἀγγελίαν ἣν μοῦ ἔδωκας, μ' εὐχαρίστησες πολὺ, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται τόσον δυσάρεστος ὡς ἄλλοτε. Ἴδου λάβε τὸ λουδοβίκειον τοῦτο.

— Δι' ἐμὲ εἶνε αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης.

— Βεβαίως, δι' ἐσέ. Θέλεις καὶ ἄλλα ; ὁμίλησε ἐλευθέρως.

— Ὅμιλῶ, κύριε βαρῶνε.

— Ἴδου, φλύαρε, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λιβρῦ δίδων αὐτῷ καὶ ἄλλα δύο λουδοβίκεια. Ἀλλὰ εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διατί ἡ κόμησσα δὲν παρουσιάζεται. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἠπατήθης ;

— Ἐάν ὁ κύριος ἐπιθυμῆ, πηγαίνω νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ ποῖος ἀνήγειλε τῇ κόμησση τὴν ἀφίξιν μου ;

— Κανείς.

— Πῶς, κανείς ;

— Ἀναμένω ὅπως ὁ κύριος βαρῶνος τελειώσῃ νὰ μ' ἐρωτᾷ πλέον, διὰ ν' ἀναγγεῖλω τῇ κυρίᾳ μου τὴν ἀφίξιν του.

— Μήπως εἶχον ποτὲ ἀνάγκην τῆς παρουσίας σου ; ἔκραξεν ὁ βαρῶνος μετὰ φοβεροῦ ὕψους. Πῆγαινε ἀμέσως νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς.

Μείνας ὁ κύριος Λιβρῦ μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκάθισε καὶ παρετήρει περὶ τῆς του. Τὰ πάντα εὐρίσκοντο εἰς εἰς ἕσιν τὰ εἶχεν ἀφήσει τελευταῖον. Ἐκαστον ἀνάκλιντρον εὐρίσκειτο εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, ὁ βαρῶνος ἀνεγνώρισε τὸ ἰδικόν του, ὅπερ ἦτο πλέον μεταχειρισμένον τῶν ἄλλων. Ἡ τράπεζα τοῦ παιγνιδίου ἦτο εἰς μίαν γωνίαν ἑτοιμος νὰ δεχθῇ τὸν ἱππότην καὶ τὸν κόμητα ν' ἀρχίσωσι τὸ παιγνιδίον των. Ζωηρὸν πῦρ ἔλαμπεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ τέσσαρες λάμπες ἐφώτιζον ὡς ἄλλοτε τὴν αἴθουσαν. Ὁ κύριος Λιβρῦ, ἠσθάνθη μεγίστην εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ θέᾳ ὅλων αὐτῶν. Ἡ κόμησσα δὲν θὰ ἦτο πλέον θυμωμένη μετὰ τοῦ πα-

λαιού της φίλου Ἐντός ὀλίγου θά ἐνεφανίζετο, θά τὴν ἐπανέβλεπεν, ἡ ἐξορία του εἶχε λήξει. Ἦτο ὅλως χαρά, εἶχε λησμονήσει τὰς παρελθούσας στενοχωρίας του, τὴν θλίψιν ἣν διήλθε περιπατῶν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῶν Παρισίων καὶ μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ.

Πολλάκις ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἅμα ἐπανέβλεπε τὴν κυρίαν Βριών, θά τὴν ἐπέπληττε διὰ τὴν πρὸς τὸν τόσον πιστὸν της φίλον διαγωγὴν της.

Ὁρκίζετο νὰ τῇ εἴπῃ τὰς σκληροτέρας λέξεις καὶ νὰ τῇ ἀνταποδώσῃ τὴν ἰδίαν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα· νὰ ἐκδικηθῇ τέλος δι' ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρει. Ἄλλ' ἅμα τῇ εἰσόδῳ του ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς φίλης του, πάντα ταῦτα τὰ σχέδια διελύθησαν.

Μία ὥραία ἡμέρα δὲν ἀρκεῖ νὰ λησμονήσῃ τις πολλὰς ἀσχήμους. Τὴν ἀνοιξιν, ὅταν ἡ φύσις ἐορτάζῃ, ὅταν τὰ λείρια ἀνθοῦσι καὶ ὅταν τὰ πτηνὰ κελαδοῦσιν, ἐνθυμείται τις πλέον τὰς χιόνας τοῦ χειμῶνος;

Ὁ βαρῶνος ἀκόμη ἀμφέβαλλε διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ὁμοιάζε μὲ τὸν αἰχμαλώτον ἐκεῖνον, τὸν ἀναμένοντα τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ πιστεύσῃ ὅταν τοῦ λέγουσιν ὅτι εἶνε πλέον ἐλεύθερος, ὅτι δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς του.

Καὶ ὁ κύριος Λιβρὺ εἰς παρομοίαν θέσιν εὐρίσκετο, διότι μὴ βλέπων ἐμφανιζομένην τὴν κυρίαν Βριών ἠρώτα καθ' ἑαυτὸν, μήπως ἦτο θῦμα πλάνης καὶ ματαιῶς ἐχαίρετο.

Πάραυτα ὅμως θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ παρακειμένῳ ὀματίῳ· ὁ βαρῶνος ἠκροάσθη καὶ ἤκουσε τὸν θροῦν μεταξίνης ἐσθῆτος. Ἐκεῖνη ἦτο! ἐκεῖνη τέλος πάντων!

Τότε ἀπηλλαγμένος πάσης σκέψεως, βέβαιος διὰ τὴν νίκην, ἔλαβεν ἐκ νέου θάρρος, καὶ ἐπὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ πνεῦμά του τ' ἀρχαῖα σχέδιά του.

— Πῶς θά τὴν δεχῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, πῶς θά τῆς εἴπω πᾶν ὅ,τι σκέπτομαι διὰ τὴν διαγωγὴν της, πῶς θά ἐκδικηθῶ!»

Ἐντὸς μικροῦ ἡ Ἐλένη ἐνεφανίσθη. Εἶχε μεγάλως ἀλλοιωθῆ· τὸ πρόσωπόν της εἶχε μακρυνθῆ καὶ ἀπαλωθεῖ τὰ ζωνηρὰ ἐκεῖνα χρώματα· τὰ χεῖλη της ἐπίσης ἦσαν ὠχρά, αἱ χεῖρές της, οἱ ὤμοι της εἶχον ἀδυνατίσει, βαδίζουσα δὲ ἐφαίνετο κλονιζομένη.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἦτο ἀκόμη ὠραία, καλλιτεχνικῶς ὠραιότερα παρ' ἄλλοτε. Τὸ βλέμμα της, ἂν καὶ εἶχεν ὀλιγωτέραν λάμψιν, εἶχεν ὅμως μεγαλειότεραν ἐκφρασιν. Διέκρινέ τις ἀμέσως ἐν αὐτῇ γυναῖκα, ἣτις πολλὰ ὑπέφερον.

Περιεβάλλετο ὑπὸ γλυκείας μελαγχολίας, ἣτις θαυμασίως τῇ ἠρμοῦζεν.

Εἰσελθοῦσα ἡ Ἐλένη ἐσταμάτησεν ἀμέσως στηριζομένη δὲ ἐφ' ἑνὸς ἐπίπλου εὐρισκομένου εἰς τὴν ἐπιθυρίδα, ἔτεινε καὶ τὰς δύο της χεῖρας εἰς τὸν κ. Λιβρὺ λέγουσα αὐτῷ διὰ φωνῆς συγκεινημένης:

— Πλησιάσατέ με, ἀγαπητέ μοι ἀρχαῖε φίλε, ὅπως σὰς ἐκφράσω ὅλην τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνομαι ἐπαναβλέπουσα ὑμᾶς. Δὲν ἔχω ἀρκετὴν δύναμιν νὰ ἔλθω ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του, οὐδὲν ἔλεγε.

— Πῶς! δὲν ἔρχεσθε; ἐπανέλαβεν ἡ

κυρία Βριών, ἃς δοκιμάσω. Λοιπὸν ἐγὼ... Καὶ κλονιζομένη ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὸν κύριον Λιβρὺ.

Δὲν ἐκρατήθη πλέον, ὅλον τὸ θάρρος του τὸν ἐγκατέλιπε. Ἐτρεξε πρὸς τὴν Ἐλένην, τὴν περιεπτύχθη καὶ κλαίων τῇ εἶπε τέλος, ἀφοῦ τὴν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ σιωπῶν:

— Εἶσθε λοιπὸν ἀσθενής;

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη, τὸ βλέπετε καλὰ, φίλε μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀννέτα ἐστέναζε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὅχι, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, μόνος μου τελειῶν τὰς ὑποθέσεις μου καὶ ἰδοὺ διατί— ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων καὶ μὲ κίνδυνον νὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου— ἔρχομαι νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν μὲ ἀγαπάτε.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ συγκίνησις ἐκόλυε τὴν Ἀννέταν νὰ ὀμιλήσῃ. Ἡ ὥρα ἦτο ἐπίσημος, ἡ δὲ καρδιά της ἐπιέζετο· ἡ ζωὴ της ἀπεφασίζετο ὡς καὶ ὁ ἔρωσ αὐτῆς. Ἐπὶ τῇ ἀμέσῳ ἐκεῖνη καὶ σχεδὸν ἀποτόμῳ ἐρωτήσῃ ἤσθάνθη ἑαυτὴν ἀνίσχυρον εἰς ἀπάντησιν· ἐν τούτοις πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀποκριθῇ,

— Πιστεύετε, εἶπεν, ὅτι θά σὰς ἀπαντήσω ὅτι σὰς ἀγαπῶ· ἀλλὰ δὲν τὸ εἰξεύρω.

— Αἶ, τότε φεύγω ὁπότεν ἦλθα, ζητῶν συγγνώμην ὅτι σὰς ἀνησύχησα εἰς τοιαύτην ὥραν.

Καὶ ἠτοιμάσθη ἔν' ἀπέλθῃ. Ἡ Ἀννέτα τότε ἐπλησίασεν αὐτόν!

— Βεβαίως, εἶπεν αὐτῷ, αἰσθάνομαι διὰ σὰς πολλὴν συμπάθειαν... ζωνηροτάτην συμπάθειαν.

— Ἀλλὰ τί εἶδους συμπάθεια εἶνε αὕτη; εἶνε σέβας; ὄχι, βεβαίως· εἶνε περιπαθῆς; Νομίζετε ὅτι ἀρκοῦμαι; εἶνε ἐγκαρδία; ὀμιλήσατε, εἶνε ἐγκαρδία; Εἶνε τρυφερά;

Τὰς τελευταίας ταῦτα λέξεις προέφερε διὰ φωνῆς ἡδυτέρας ἐπανερχόμενος πρὸς αὐτήν, ἣτις τοσαύτην εὖρε γλυκύτητα ἐν τῇ φωνῇ ἐκεῖνη, ἣτις συνεκίνησε τὴν καρδίαν της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ:

— Τρυφερά.

— Λέγετέ το λοιπὸν καὶ μὴ μὲ ἀφίνετε νὰ φύγω, πρὶν ἀναπνεύσω, ἀπὸ τοῦ ὠραίου τούτου μέρους.

— Καὶ διατί, ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα, ἤλαθε ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου τοῦ τόσον κοπιώδους διὰ σὰς καὶ τόσον κινδυνώδους δι' ἐμέ, ἀφοῦ ἠδύνασθε νὰ ἔλθητε διὰ τῆς μεγάλης θύρας;

— Βλέπω ὅτι τὸ μέρος δὲν σὰς ἐμπνέει, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, ὅτι δὲ ἡ σελήνη, ἡ ὠραία αὕτη σελήνη, δὲν σὰς γοητεύει. Ἐγὼ

στενοχωροῦμαι μὲ τοὺς δισταγμοὺς σας καὶ τὸν γυναικίον ἐνδοιασμόν σας. Σὰς ὀμίλησα περὶ ἔρωτος καὶ μοὶ ἀπαντήσατε περὶ συμπάθειας. Τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα ἐπὶ πολὺ νὰ ἐξακολουθήσωμεν χωρὶς νὰ συνεννοηθῶμεν. Ὄση δὲ καὶ ἂν ἦνε ἡ εὐχαρίστησις, ἣν αἰσθάνομαι πλησίον σας, δὲν θέλω ὅμως νὰ σὰς κρατήσω πολὺ ἐν ὑπαίθρῳ. Προσθέτω λοιπὸν μίαν ἀκόμη λέξιν: Ὁ πατήρ μου δὲν θά διαβῇ τὴν θύραν, περὶ ἧς μοὶ εἶπατε, εἰμὴ ἀφοῦ λάβω τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ μ' ἀγαπᾷ ἐπίσης. Χαίρετε.

— Φεύγετε;

— Θά ἔλθω αὔριον νὰ λάβω εἰδήσεις σας... καὶ νὰ σὰς ἴδω, ἀφοῦ σὰς ἀγαπῶ.

Καὶ ὑπερπηδῆσας τὸ κιγκλίδωμα ἤρξατο κατερχόμενος μετὰ προσοχῆς καὶ βραδέως, σταματῶν ἐνίοτε. Πρὶν δὲ τελείως κατέλθῃ ἐστράφη καὶ:

— Αὔριον, εἶπε σιγά.

Ἐπὶ πολὺ ἡ Ἀννέτα ἤκουε τὸν κρότον τῶν βημάτων του καὶ τῶν συγκρουσμένων χαλίκων ἅμα δ' ὡς ἡ ἡρεμία τῆς νυκτός δὲν ἐταράσσετο πλέον εἰμὴ διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῶν γυμνῶν κλάδων ἀπῆλθε καὶ ἐκεῖνη ψιθυρίζουσα:

— Πῶς μὲ κατεκυρίευσεν!

ΙΗ'

— Μ' ἀγαπᾷ!

Ἦτο ἡ λέξις, ἣν ἡ Ἀννέτα εἶπεν ἀνερχομένη εἰς τὸ ὀματίον της, καὶ ἦν ἐπανέλαβε κατακλιθεῖσα.

— Μ' ἀγαπᾷ! Μ' ἀγαπᾷ!

Καὶ οὐ μόνον ἡ καρδιά της ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε τὴν λέξιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὰ χεῖλη της προσέφερον αὐτὴν ἐκουσίως, ἵνα διὰ τῆς ἠδύτης ἐκεῖνης μουσικῆς καλύψῃ τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς ἀγωνίαν καὶ ἀνησυχίαν.

Τὴν πρωῖαν κατῆλθεν ἐξώρως, ὅτε δὲ ἡ Ἰουλιανὴ τῆς ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν τῆς προτερίας, ἐκεῖνη ἀπῆντησεν ἀορίστως:

— Πῶς νὰ μὴ ἦνε εὐχαριστημένη;

Ἄλλ' ἡ Ἰουλιανὴ ἐζήτηε ἀκριβεστέραν ἀπάντησιν: διὰ τὴν παράστασιν οὐδαμῶς ἀνησύχει, δὲν ἐπρόκειτο δὲ περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ Δερῶδη. Τὰ πράγματα θά ἐξηκολούθουν οὕτω; Ἐπρεπε νὰ διοργανίσωσι νέας παραστάσεις μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χειμῶνος καὶ κατὰ τὸ θέρος, καὶ νέας διασκευασαί; Πάντα ταῦτα ἤρξαντο ἀποβαινοντα κινδυνώδη· ἂν ὁ Δερῶδης δὲν ἐνεφανίζετο ὡς σύζυγος, δὲν ἔπρεπε αἱ συχναὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπισκέψεις του καὶ αἱ περιποιήσεις ν' ἀπομακρύνωσι καὶ ἄλλας.

— Θά παρουσιασθῇ.

— Πότε;

— Μετ' ὀλίγον.

— Σοὶ εἶπε τί τὸ ὁποῖον σοὶ παρέχει βεβαιότητα;

Ἡ Ἀννέτα παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν της ἐκπληκτος διὰ τὴν ἐπιμονὴν της.

— Τί δύναται νὰ σὲ κάμῃ νὰ πιστεύσῃς; ὅτι μοὶ ἔδωκε τοιαύτην βεβαιότητα; ἠρώτησεν ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁ τρόπος, μετὰ τοῦ ὁποῖου σὲ παρε-

τῆρει ὅταν σοὶ ὠμίλει σιγὰ μετὰ τὴν Βουσετικέτην.

Ἡ Ἀννέτα δὲν ἦτο εἰθισμένη ν' ἀποκρύπτῃ οὐδὲ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν· πλὴν ἠδύνατο νὰ τῆ εἶπῃ : Ἡ ζωὴ τῆς δὲν ἐξήρτητο μόνον ἀπὸ τοῦ Δερόδη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀναμφιβόλως δὲ ἡ Ἰουλιανῆ θ' ἀνθίστατο εἰς τοὺς σκοπούς τῆς ἂν καὶ ἐγνώριζε. Μήπως δὲν ἀντέστη ἦδη ὅσον ἠδύνατο εἰς πᾶν ὅ,τι ἐγένετο ἀπὸ τινων μηνῶν ;

— Ἀλλ' ἀκριβῶς ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου μὲ παρετῆρει μοὶ δίδει τὸ ἐνδοσίμον ὅτι ἡ παρουσιασθῆ... ταχέως.

Ἦνα δὲ μὴ ἡ Ἰουλιανῆ δυνήθη νὰ ἐπιμείνῃ, ἡ Ἀννέτα κατῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν περιεργος νὰ ἴδῃ ἐν ἡμέρᾳ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἀνῆλθεν ὁ Δερόδης. Ἐγίνωσκε καλῶς ἐν τούτοις τὸν βράχον ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπλανᾶτο τὸ βλέμμα τῆς, ἀλλ' ἐξετάζουσα αὐτὸν ἠπόρει πῶς ἐκεῖνος ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀνέλθῃ νύκτωρ. Τοῦτο δὲ ἐπραξε δι' αὐτὴν ! Ὅποιον θάρρος ! Ὅποιος ἔρωσ μᾶλλον !

Ὁ Δερόδης ὡς εἶχεν εἶπει ἦλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ λάβῃ εἰδήσεις τῆς καὶ νὰ τὴν ἴδῃ... ἀφοῦ τὴν ἠγάπα. Λίαν ὀξυδερκὴς ὅμως εἶδει νὰ ἦ τις ἴνα ἐκ τῆς στάσεως καὶ τῶν λόγων του μαντεύσῃ τὸν ἔρωτά του. Ὁ Βονὲ πλῆσιον του, ὅστις ἄλλως τε οὐδαμῶς εἶχεν ἔλθει, θὰ ἐφαίνετο ὡς ὑπερμέτρως ἐρωτευμένους.

— Ὡραία τὰ ἐκαταφέρατε· εἰσθε χαριστάτη· πόσον ἐγὼ ἤμην ἄχαρις.

— Καὶ ὅμως τὸ ξίφος τὸ χειρίζεσθε δεξιώτατα.

— Μὲ αἰτιάσθε, διότι δὲν ἀφέθην νὰ μὲ ἐγγίσθη ! εἶμαι ὁ τύπος τῆς εἰλικρινείας.

Ἦτο ἡ μόνη λέξις, ἣν προσέφερε μετὰ τινος ἐντάσεως.

— Καὶ πιστεύεις, ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιανῆ ὅτι θὰ παρουσιασθῆ ταχέως ;

— Εἶμαι βεβαία.

Οὐχὶ τόσο βεβαία, τοῦλάχιστον ὅμως εἶναι βεβαία, βεβαιότατη, ὅτι τὴν ἠγάπα καὶ ἐπομένως τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ.

Ἦτο ἄλλως τε ἀρκούντως πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ ὑπολογίζῃ εἰς τὴν προῖκα τῆς γυναικός, ἣν θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον.

Τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράστασιν, ἡ Ἀννέτα ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἐλπίς τῆς ἐπραγματοποιεῖτο.

Τὴν πρωΐαν, κατὰ τὸ μάθημα τῆς ξιφασκίας, ὁ Λαφλεράνς τῆ ἀνήγγειλεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τῆ παραχωρήσῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπὶ πλέον ἂν ἄθελε, διότι ὁ κύριος Δερόδης δὲν θὰ εἰργάζετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Εἶναι ἀσθενής ;

— Ὁχι, ἀλλ' ἦλθεν ὁ πατὴρ του.

Ἡ συγκίνησις τῆς ἦν τόσο ζωηρά, ὥστε ἐδέησε νὰ καθῆσθαι.

— Λοιπὸν μένωμεν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Λαφλεράνς.

— Ὁχι, ἄς ἐπαναλάβωμεν.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦτο τοῦ μαθήματος αἱ ἐπιφωνήσεις τοῦ Λαφλεράνς βροχηδὸν ἐπιπτον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαφλεράνς, ἡ Ἀννέτα ἀπῆλθε τρέχουσα παρὰ τῆ ἀδελφῆ τῆς.

— Ὁ πατὴρ Δερόδης ἐφθασεν εἰς Φεγιὰδην, εἶπεν αὐτῆ.

Ἡ Ἰουλιανῆ ἠτένισεν αὐτὴν ἐν ἀρχῇ χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐνοήσῃ, εἶτα λαμβάνουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ περιπαθῶς ἀσπαζομένη αὐτὴν :

— Συγχώρησόν με, ἀδελφοῦλά μου, εἶπεν αὐτῆ, ἔχεις δίκαιον καὶ ἐγὼ ἔχω ἄδικον. Πόσον ὅμως εἶναι ἐχέμυθος ὁ κύριος Δερόδης.

— Ὡ ! πάρα πολὺ· ἐγὼ ὅμως τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ ἐπαρουσιαζέτο.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδεὶς ἐξῆλθεν, ὅταν δὲ, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Βοσμωρὸς ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὸν συνῆθη αὐτῆ περιπάτον, αἱ θυγατέρες τῆς ἐκράτησαν αὐτὴν.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀμιλιὰ ἐκπληκτος διὰ τὴν ταραχὴν τῶν ἐργονῶν τῆς.

Ἡ Ἰουλιανῆ λαβοῦσα τὸ τετράδιον τῆς μάμμης τῆς ἔγραψε :

«Περιμένωμεν τὸν πατέρα κύριον Δερόδην· πρόκειται περὶ τοῦ γάμου τῆς Ἀννέτας».

Εἶτα, ἀφοῦ ἡ μάμμη ἀνέγνωσεν, ἀπέσπασε τὸ φύλλον καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς.

— Ἀλλ' εἶναι κἀνεὶς βέβαιος περὶ τῆς ἐντιμότητος αὐτοῦ τοῦ κυρίου Δερόδη τοῦ ἐμπόρου ; εἶπεν ἡ κυρία Βοσμωρὸς.

Ἡ Ἀννέτα τότε ἐξήγησε τὴν ἐμπορικὴν θέσιν τοῦ πατρὸς Δερόδη. Τὴν ἡμέραν ὅλην μόνον περὶ αὐτοῦ ὠμίλου, ὁσάκις δὲ ὁ κωδωνίσκος τῆς ὁδοῦ ἐκρούετο, ὠμίλου χαμηλοφώνως.

Αἱ ὦραι παρήρχοντο καὶ οὐδ' ὁ πατὴρ οὐδ' ὁ υἱὸς ἐφαίνοντο. Ἐνίοτε ἡ Ἀννέτα προέβαλεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου παρατηροῦσα εἰς τὴν ὁδόν. Ἐφαίνετο λίαν νευρική.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε σιωπηλόν· μόνη ἡ κυρία Βοσμωρὸς ὠμίλησε καὶ πολλὰς διηγήθη ἱστορίας περὶ ὑλοποιεῖων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶδε, τῆ εἶπον ὅμως ὅτι ἦσαν περιεργότατα.

Τὴν ἐσπέραν ἐνεχείρησαν τῆ κυρία Βοσμωρὸς ἐπιστολήν, ἣν ἐκόμισεν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου Δερόδη.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ6.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Γ. Σ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν ἄρ. 16. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰω. Δ. Σ. Κούθηρα. Συμφωνῆται. Δὲν ἀποβλέπουσιν ἡμᾶς. — κ. Ἀλ. Σ. Λαύριον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Σπ. Γ. Σ. Καρπενήσιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπ' ἀρχῆς ἀπεστάλησαν. — κ. Νικ. Κ. Ἐνταῦθα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Σπ. Μ. καὶ Ἀλ. Μ. Ἐνταῦθα. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. — κυρίαν Ἀ. Κ. Δ. Πάτρας. Ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. — Εἰς τινὰς τῶν συνδρομητῶν μας. Δὲν ἔχετε ἄδικον, ἀλλὰ πᾶς πρέπει νὰ καλυφθῶσι τὰ πολλὰ ἔξοδα, ἅτινα ἀπατεῖ ἡ ἔκδοσις ; Καὶ ἐν Εὐρώπῃ, τοιούτου εἶδους φύλλα, ὡς πόρους τακτικούς ἀναγράφουσι τὰς ἐκτῶν γνωστοποιήσεων εἰσπράξεις. Ἄλλως τε, προσεχῶς θὰ ἀνακληρώσωμεν τὴν ἔλλειψιν δι' ἐκτάκτων φύλλων. — κ. Ἀλ. Ρ. Βραίλαν. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Βιβλίον καὶ ἀπόδειξις ἀπεστάλη. — κ. Ἰω. Ἀπ. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Μὰς συγχωρεῖτε, ἦτο λάθος τῆς Διεκπεραιώσεως. — κ. Ν. Β. Ζιμνίτσαν. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 40. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σπ. Π. Ληξούριον. Ἐλήφθη ἐπιταγή φρ. 25. Ἐγράψαμεν. — κ. Σπ. Γ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν ἄρ. 20. Ἐπιστολή σας παρεδόθη.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
 ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΔΩΝ
 ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 192
 ('Απέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ
 ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre.—Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.—F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Hebe's
 Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφῆ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμαὶ ἐκάστη φιάλη δραχμᾶς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
 Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὀδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὁσονδήποτε ἐφθαρμένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ
 χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νίκελ τῆς σπέης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ διάφορα με μουσικὴν ἄρ. 9—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνίτης τοῦ Κα[μα]τος ἐργάζεται αὐτὰ. 12

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
 Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.
 Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστούνων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
 Λαίμοδετα κατὰ παραγγελίαν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	» 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(άφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	(άφ. 9.58	12.12	3.22	—	(άν. —	7.00π	3.10	4.25μ	6.35
Ευλόκασ.	άφ. 11.16	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαϊνά	(άφ. —	8.47	4.39	6.40π
'Ακράτα	(άφ. 12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	(άφ. —	11.00	7.05	9.15
Αίγιον	άν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ	άν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ	—
Πάτραι	(άφ. 3.10	7.03	6.20	4.45	Αίγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
Λεχαϊνά	(άν. 3.40	9.05	7.40	6.45	'Ακράτα	(άφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
Πύργος	(άφ. 5.41	9.48	7.00	—	άν. 10.08	2.25	6.00π	—	—
'Ολύμπια	άφ. 8.10	12.55	4.55	—	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
					Κόρινθος	(άφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
					άν. 12.34	4.32	—	—	2.30*
					'Αθήναι	άφ. 3.40	7.30	—	5.50
					Πειραιεύς	άφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖο καὶ μὴ.—Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.—Τιμὰί μέτρια.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΝΕΟΣ ἐπὶ δωδεκαετίαν σπουδάζας εἰς Γαλλίαν διδαι μαθήματα τῆς Γαλλικῆς διὰ πρακτικωτάτης μεθόδου ἐπὶ ἀμοιβῇ μετρωτάτῃ: Εἰς τὸν οἶκον τοῦ μαθητοῦ καθημερινῶς δρ. 25, ἡμέραν παρ' ἡμέραν δρ. 15.—Εἰς τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλου καθημερινῶς δρ. 20, ἡμέραν παρ' ἡμέραν δρ. 10. Τὰ διδάγματα προπληρώνονται.—Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς 'Εκθέσεις Παρισίων καὶ 'Ολυμπίων, εἰς κούτια, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κεντρικὸν ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατείαν 'Ομοιοῦς.

ΝΕΜΕΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ἀριθ. 66. Μὲ 50 λ. χονδρικῶς καὶ 60 λιανικῶς τὴν ὁκᾶν ἀγοράζετε κ ρ α σ ἰ 'Αγιοργίτικο μαύρον. Πού; Εἰς τὴν ΝΕΜΕΑΝ, ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Κα ψ ῆ καὶ παρὰ τὴν πλατείαν τῆς 'Ομοιοῦς. Προσέτι μαστίχαν, ρουμι, οὖζον, σαμπάνιες καὶ κωνία ἄφθονα.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστροφομένη καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἦτοι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχῶν, Δήμων, πόλεων, κομποπόλεων, χωρίων, ὄρειων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμοπηγῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΩΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφεδρῶν τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φύλλᾶ εἰς 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60. Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12. Διευθύνσις: Ν.Ι. ΣΩΛΩΜΟΣ, ὁδὸς Πανεπιστημίου, οἰκία Σχλῆμαν, ἀριθ. 10.

ΕΒΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΘΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθης», ὁδὸς Προκστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ ΦΡΑΓΚΩΝ 25. (Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. τ α χ υ δ ρ ο μ ι κ ῶ ν τ ε λ ῶ ν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κυρίου

Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὁκᾶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπίων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

'Οδὸς Μουσῶν, 11.

5

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προκστείου, ἀριθ. 10.

ΜΕΓΑ ΥΕΛΟΛΑΜΠΟΠΩΔΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

179 ὁδ. Αἰόλου — ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΙΡΚΙΝΗ — 179 ὁδ. Αἰόλου

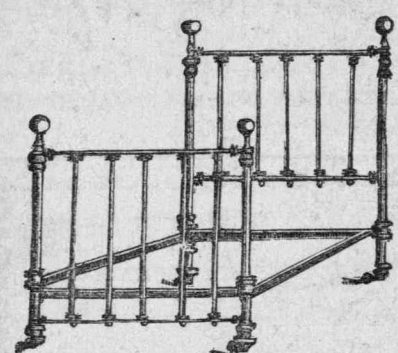
Μουσείον τέλειον, πλήρες, ἐν ᾧ ἐκτίθενται πάντα τὰ ἀριστουργήματα τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης, εἶνε ὁ ἐν Ἀθήναις

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Πολυέλαιοι μαγικοί ἀπὸ 50—4000 δρ. — Σερβίτζια ἐκ Πορσελάνης, Φαγιάς.—Συσκευαὶ τείου.—Φυλτζάνια νεωτάτου συστήματος.—Δίσκοι ἀρζαντῶν καὶ ἐκ πεπισημένου χάρτου.—Μαχαροπήρουνα ἀρζαντῶν, νίκελ, ἐλαφοκεράτου, ἐθέννου.—Λάμπαι διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν.—Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκθαμβωτικὰ εἶδη, τὰ ὅποια θὰ ἴδετε ὅταν ἐπισκεφθῆτε τὸν ἀληθῆ Παράδεισον τῆς ὑλοπλαστικῆς τέχνης. Ἐπισκεφθῆτε λοιπὸν τὸν Παράδεισον.

—Τιμὰί ὠρῖσμέναι.—

5

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

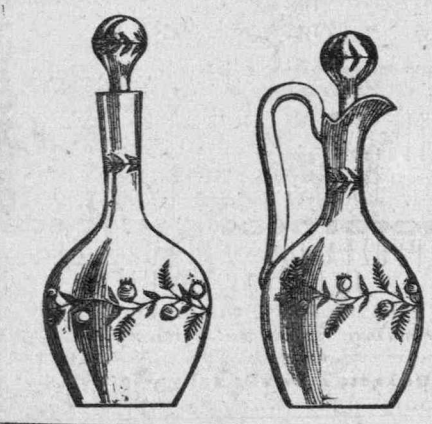
ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρῶν ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἷας δῆποτε βλάβης δωρεάν.

'Αγοράσατε κλῖνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 6

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑδολογικῆς, κρυσταλλοογικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέψθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινῶ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχῶν.

Τιμὰί μέτρια καὶ ὠρῖσμέναι.